

Publicació del Casal Independentista de Sants Jaume Compte

Nº 22 / Onze de setembre de 2001 / IV època

DES DE SANTS CONSTRUINT LA LLIBERTAT DELS PAÏSOS CATALANS

Homenatge als lluitadors antifeixistes de la vila

Parlaments internacionals (del poble amazigh i palestí)

Comunicat unitari de l'independentisme català

Organitza: Comissió 10 de Setembre

Editorial

ONZE DE SETEMBRE DEL 2001

Seguint la iniciativa que vam engegar l'any passat, i amb la mateixa voluntat que aleshores de compartir una diada reivindicativa amb els santsencs i les santsenques, el Casal Independentista de Sants "Jaume Compte" torna a commemorar aquest any l'Onze de Setembre dins del seu entorn més immediat: la vila de Sants.

Tenint en compte que Sants és un poble amb una marcada tradició associativa i des del conveniment del fet que una societat avança gràcies principalment a les associacions que treballen dia a dia i a les persones que les componen, aquest any vam convidar diverses entitats del barri (culturals, polítiques, de lluita veïnal, etc.) perquè participessin en l'organització de l'esdeveniment. La xarxa associativa santsenca va respondre de manera entusiasta a la crida que va fer el Casal, i d'aquesta manera —amb l'esforç i la il·lusió d'una pila de persones del barri—, la commemoració de l'Onze de Setembre és una realitat, i podem dir amb orgull que enguany és més que mai de tota la vila.

El lema d'aquest any, com el de l'any passat (no hi ha res de dolent a repetir els encerts!), és Des de Sants, construint la llibertat dels Països Catalans.

Des de Sants, perquè és el nostre poble, el nostre municipi, annexionat des de fa més de 100 anys a la ciutat de Barcelona.

Els Països Catalans perquè és la nació a la qual pertanyem, a la qual pertany el nostre poble, la nació catalana i no cap altra d'imposada i forana; un país que és el nostre —que va de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó— i que és l'únic que tenim.

I la llibertat (aquesta paraula que espanyols i francesos, "demòcrates" de fa 20 anys —o menys, encara—, capitalistes, europeistes homogeneïtzadors, especuladors, explotadors i imperialistes han volgut prostituir i buidar de contingut), perquè mitjançant aquest terme estem al·ludint a tots aquells drets que encara no hem assolit: el dret dels Països Catalans a la reunificació, a la independència i al socialisme, el dret inqüestionable que té el poble català de recuperar la identitat pròpia que li va ser arrabassada ara fa tres segles; el dret de la vila de Sants (i el de tots els municipis del país) a decidir lliurement el seu futur i a dotar-se d'unes institucions realment democràtiques en què la població pugui incidir i intervenir, el dret a la participació ciutadana real, i, finalment, els drets individuals de les persones, el dret fonamental de poder-se desenvolupar com a éssers humans, el dret a la igualtat, el dret a no ser discriminades ni marginats. El dret a tenir una vida digna, en definitiva.

Sabent que l'única manera d'aconseguir aquesta llibertat és lluitar conjuntament per arrencar-los-la, i amb la certesa que tradicionalment ha tingut el Casal, i per extensió tot l'independentisme d'esquerres, que les dates històriques del nostre país no són diades festives i folklòriques com alguns ens volen fer creure, sinó jornades que cal aprofitar per denunciar i reclamar el que és nostre, el dia 10 serem un any més al carrer per fer sentir la nostra veu, per plantar-los cara i per demostrar-los —per si encara no se n'han adonat— que aquest poble continua viu.

Edita
Casal Independentista de Sants
Jaume Compte
C/ Demóstenes 9 baixos 08028 Sants

Disseny i Maquetació
Dissenys Alosa

Dipòsit legal
B-71770-91

Sumari

Visita'ns a Internet: www.llibertat.com\jcompte correu -e: jcompte@llibertat.com

CORRELLENGUA 2001 A SANTS

Com cada any per aquestes dates, ens arriba la flama del Correllengua, una flama que simbolitza la lluita per la llengua arreu del país.

Aquest any comença el dia 8 de setembre a Andorra i, passant per la totalitat de les comarques del Principat i amb més d'un centenar d'ajuntaments adherits, arribarà al País Valencià, on el 9 d'Octubre se celebrarà l'acte central de l'esdeveniment i una manifestació. El Correllengua seguirà el combat de la llengua per la resta de la nació fins a arribar, el 7 de Novembre, a Perpinyà, on hi haurà una manifestació nacional, activitat que clourà el Correllengua 2001.

En el marc del Correllengua d'enguany, a casa nostra, a Sants, s'està preparant la II Festa per la cultura i la llengua a la Vila de Sants, que se celebrarà el dissabte 6 d'octubre. Els actes previstos per a aquest esdeveniment són els següents:

11.00 HORES. PLAÇA OSCA

Gimcana organitzada conjuntament per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), agrupaments escoltes, esplais i escoles de la vila. Amb aquesta activitat, la gent més menuda de la vila anirà passant pels tallers que hauran preparat els diables, els geganters/es, castellers/es, la UEC de Sants i Sants 3 Ràdio.

AL MIGDIA. PLAÇA OSCA

Dinar popular i actuació de teatre, amb les Teatreres de Can Vies.

17.00 HORES. PLAÇA OSCA (SORTIDA)

Correllengua. El Correllengua i la flama faran un recorregut pels carrers de la vila. Tant l'inici com el final seran a la plaça Osca.

Un cop acabat el Correllengua, a la mateixa plaça Osca se celebrarà la Trobada d'entitats culturals dels Països Catalans, amb actuacions de diables, geganters/es, castellers/es, bastoners/es, trabucaires, xirimiters/es, corals... També podrem gaudir de les albaes i el ball de gitanes.

Per acabar, es llegirà el manifest del Correllengua 2001.

21.00. COTXERES DE SANTS.

CONCERT AMB:

Dr. Calypso (Barcelona)
Inadaptats (Vilafranca)
La Violeta (Lleida)
Frau Doctor (Alemanya)

Com podeu comprovar, perquè la nostra llengua s'ho mereix, aquest any hem fet un esforç important per tal de defensar-la. Així que des del Casal i des de la CAL, convidem totes aquelles persones que s'estimen la llengua perquè hi participin.

PAÏSOS CATALANS, LA REALITAT ENCOBERTA

El 28 d'abril passat la sala d'actes del Centre Social de Sants es va omplir per seguir la xerrada Països Catalans, la realitat encoberta, organitzada pel Casal Independentista de Sants "Jaume Compte".

L'acte va comptar amb la presència de Guillem Chacón, coordinador dels Casals Jaume I de la Franja de Ponent, Miquel Mayol, advocat de Perpinyà i eurodiputat dels Països Catalans per Esquerra Republicana de Catalunya, i Biel Majoral, professor de la Universitat de les Illes Balears i activista cultural a les Illes.

Els ponents van exposar la realitat de les seves zones geogràfiques, van debatre sobre el futur i el present de la nació catalana i van abordar qüestions com per què les terres de parla catalana comparteixen trets comuns tan importants com la llengua o la història i, alhora, pateixen d'una ignorància enorme respecte la pròpia nació?

La conferència, moderada per en Jordi Fexas, com a representant del Casal Independentista de Sants, va durar més de dues hores i mitja per l'alt grau de participació del públic al torn obert de paraules.

Un cop tancat l'acte, bona part dels assistents van seguir el debat al Celler de Sants, on vam gaudir d'un sopar tertúlia amb els tres ponents.

BENJAMÍ RAMOS, LLIURE I COMUNISTA

Sense saber del cert com havia de reaccionar, finalment vaig fer dues passes endavant i el vaig abraçar. L'havia conegut a través d'un vidre blindat, en un ambient pobre, brut i depriment, envoltat de funcionaris i Gossos d'Esquadra que et miren de reüll i et posen pegues per començar les visites i presses per acabar-les. Després de tantes promeses falses i de tantes esperances frustrades, per fi el teníem davant, caminant entre nosaltres. Va ser el 22 de juny passat, quan en Benjamí sortia victoriós de la presó espanyola de Quatre Camins. Amb un somriure d'orella a orella, amb un ram de flors quasi tan gran com ell, saludava el centenar de persones que, en poc més de tres hores, van poder reaccionar i ser presents així en un moment anhelat des de feia sis anys i mig. Era divendres, començava el cap de setmana i la festa esclatava allà mateix, a Granollers.

L'ordre d'alliberar en Benjamí va venir directament de l'Audiència Nacional, i no pas de les institucions catalanes, que tants problemes ens han posat i encara ens posen. El Govern de la Generalitat, el Departament de Justícia, Institucions Penitenciàries i la mateixa presó de Quatre Camins s'han volgut destacar durant tots aquests anys per ser els més servils de Madrid. Malgrat tenir, en principi, competències plenes en presons, no han gosat mai alterar les ordres clares del Ministeri de l'Interior i han demostrat en tot moment amb gran cinisme que no són més que botiflers.

Amb les tres quartes parts de la condemna assolida des de feia prop d'un any, la greu malaltia que pateix en Benjamí s'ha reflectit alarmantment en diversos informes mèdics i anàlisis. Amb aquestes dades a les mans, des d'Institucions Penitenciàries es va sol·licitar el progrés d'en Benjamí al tercer grau previ a la llibertat condicional, però el procés va quedar aturat al juny en interposar un recurs el mateix fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). Tips que juguessin amb nosaltres, les advocades d'en Benjamí van tirar pel dret. Es presentaren els informes mèdics a l'Audiència Nacional i allí, sorpresos de la gravetat del cas, van procedir a la suspensió immediata de la condemna. En Benjamí, poques hores més tard, sortia de la presó.

Com era d'esperar, els i les membres del Comitè de Solidaritat, varen organitzar el darrer acte, aquest cop el més esperat, el de la benvinguda popular. Tingué lloc a l'Artesà de Gràcia el 21 de juliol, amb una sala plena a vessar. Breu, senzill i emotiu, amb recordatoris per als morts en combat, amb parlaments a càrrec d'en Pep Musté, expres de Terra Lliure, i d'un membre de Rescat, amb comunicats dels diferents grups de suport (Berlín-Bremen, Vitòria i Barcelona-Granollers) i amb cartes de diferents presos amics d'en Benjamí. Finalment, ell mateix prengué la paraula. Tot recordant que l'estat no ha pogut ni podrà mai silenciar la veu dels pobles que lluiten, ens animà a continuar amb energia el combat per l'alliberament dels altres presos polítics catalans, Diego i Zigor.

L'alegria inicial, però, s'està convertint de mica en mica en angoixa i nervis. Suspendre la condemna no vol dir anul·lar-la. En qualsevol moment, si un equip de forenses ho creu oportú, en Benjamí serà de nou reclòs per complir l'any de condemna que encara li resta. D'entrada, el recurs del fiscal del TSJC contra la seva llibertat ja ha estat acceptat, i un metge visitarà en Benjamí a finals de setembre. La crueltat i el cinisme amb què s'han interpretat aquestes anàlisis fins avui no ens deixen gaire tranquils. A tot això, cal afegir la negativa de Madrid a concedir un permís a en Benjamí per anar-se'n de visita a Alemanya, on té la seva companya, que no pot sortir del país per l'amenaça de ser extradida a l'estat espanyol.

Tanmateix, en Benjamí ja és amb els seus, a Can Bassa, on visitar-lo resulta un plaer. Cada cop que hi vaig el torno a abraçar i penso, confio, que no trigarà el dia en què també podré abraçar-vos a vosaltres, Diego, Zigor, Laura, Peru, Marina i... La lluita continua i per molt que insisteixin, la repressió no ens podrà aturar.

Martí Majoral i Torrent

CAIXMIR

DADES BÀSIQUES

Estatus:
Caixmir – Principat de Jammu i Caixmir
Ocupació de l'Índia des de la independència (1947)
Territori disputat en llei internacional

Àrea:
-87.700 milles quadrades (la Gran Bretanya, 88.700. És més gran que 87 estats de l'ONU)
- Un 51% estàs ocupat per l'Índia
- Un 33% està administrat pel Pakistan
- Un 11% està controlat per la Xina
- Caixmir lliure (Azadd Kashmir): 5%

Fronteres:
Fa frontera amb l'Índia, el Pakistan, la Xina i l'Afganistan

Població:
13 milions
- El Caixmir ocupat per l'Índia: 8,3 milions
- Caixmir lliure: 2,2 milions
- El Caixmir administrat pel Pakistan:1,0 milions
- Refugiats al Pakistan:1,5 milions
- Comunitat expatriada: 0,4 milions (0,3 al Regne Unit)

Idioma:
- Urdú (oficial)
- Caixmiri, algunes llengües regionals
- L'anglès hi és molt estès

Religió:
- 80% musulmans
- 16% hindús
- 4% cristians
- budistes i sikh

"Des de l'any 1948 l'ONU recomana que s'hi celebri un referèndum d'autodeterminació. Però tant la constitució del Pakistan com la de l'Índia obvien la realitat nacional del Caixmir"

C A I X M I R

Fa uns quants dies vam tenir l'oportunitat de parlar amb Iassim (aquest no és el seu veritable nom, però l'anomenarem d'aquesta manera perquè ens va demanar que en mantinguéssim l'anonimat), que va néixer a la part del Caixmir administrada pel Pakistan i que ara fa cinc anys que està vivint al nostre país com a refugiat polític. El Iassim va ser detingut i torturat per ser independentista caixmirià i va ser expulsat del seu país sota l'ordre de no tornar-hi mai més. Per tant, fa cinc anys que està separat de la seva família (dona i fills, a més a més de pares, amics, etc.) i és difícil –si les coses no canvien radicalment– que els pugui veure mai més i que pugui tornar mai més a la seva terra. Tot i això, ens va explicar que ell ha tingut sort, perquè "normalment les tortures que es practiquen a l'Índia contra els detinguts o provoquen la mort o destrueixen totalment el cervell de les persones; és a dir, hi ha persones que continuen vives, però després de les tortures l'únic que en queda és un cos. Res més, els han destruït totalment. Jo vaig tenir sort, perquè pertanyo a una família acomodada del Caixmir. La meva família va intervenir perquè em deixessin amb vida i em deixessin marxar".

– Explica'ns la situació actual del Caixmir.

El Caixmir és una nació que actualment està dividida entre l'Índia i el Pakistan, amb una part controlada per la Xina. Els caixmirians hem demanat des de sempre la independència del nostre país, i des de l'any 1948 el Consell de Seguretat de les Nacions Unides recomana que s'hi celebri un referèndum d'autodeterminació. Però tant la constitució del Pakistan com la de l'Índia obvien la realitat nacional del Caixmir. L'Índia, tot i que diverses vegades ha dit que està disposada a convocar el referèndum per solucionar el conflicte, no ha fet mai cap pas perquè se celebri aquest plebiscit. Un dels grans temors que té l'Índia és que cedir en el cas del Caixmir pot provocar una pressió per a possibles secessions a altres llocs de l'estat: Assam, Tamil Nadu, Bihar, Panjáb, etc.

– L'arrel del conflicte és religiós?

No. L'arrel del conflicte és d'ordre polític i econòmic. El Caixmir és una zona amb molts recursos naturals; hi ha molta aigua, molta fusta... Ni a l'Índia ni al Pakistan els interessa la independència del Caixmir. I no la volen perquè perdrien tots aquests béns naturals.

Un dels arguments que l'Índia esgrimeix per explicar la seva negació a l'alliberament del Caixmir és que s'està defensant contra el fonamentalisme islàmic. Però això no té cap sentit, perquè els musulmans del Caixmir no són extremistes i creuen en l'harmonia comunal. En aquest sentit, el que sí que ha fet l'Índia, en canvi, ha estat amenaçar que hi haurà repercussions contra la minoria musulmana índia si la comunitat islàmica pressiona a favor de la causa del Caixmir.

– Què passa realment al Caixmir? Quina és la política

DATES CLAU

–1846–
Els britànics venen el Caixmir al governador hindú.

–1947–
15 d'agost Fi de la sobirania britànica. El Caixmir passa a ser independent. Comencen els alçaments contra el govern autocràtic.
24 d'octubre Els caixmirians declaren l'estat independent d'Azadd Kashmir.
27 d'octubre Les tropes índies envaeixen el Caixmir. El suposat governador cedeix l'estat a l'Índia. Mountbatten, almirall britànic i darrer virrei de l'Índia, accepta la "nova adjunció" com a provisional tan aviat com la llei i l'ordre siguin restablerts.
Octubre Primera guerra entre l'Índia i el Pakistan pel Caixmir.
2 de novembre Nehrú, primer ministre indi, promet la celebració d'un referèndum al Caixmir.

–1948–
1 de gener L'Índia planteja el problema del Caixmir davant el Consell de Seguretat de l'ONU.
21 d'abril En la resolució núm. 47, de 1948, el Consell de Seguretat recomana un plebiscit.
13 d'agost El Consell de Seguretat confirma el desig comú de l'Índia i el Pakistan de portar a terme el plebiscit.

–1949–
L'Índia i el Pakistan acorden el cessament de les hostilitats (acord de Karachi), però l'Índia rebutja una retirada de tropes equilibrada.

–1953–
Els hindús deposen al govern del

“El règim penitenciari als dos estats és duríssim, i a més a més s’hi practica sistemàticament la tortura”

repressiva dels estats pakistanès i indi?
El règim penitenciari als dos estats és duríssim i a més a més s’hi practica sistemàticament la tortura. Unes 34.800 persones [el Iassim ens estava mostrant unes dades de l’1 de setembre de 1993] han estat disparades o torturades fins a la mort; unes 15.300, ferides de gravetat; 52.000 persones empresonades sense judici; 36.000 més, forçats a abandonar el Caixmir. Prop de 100 persones moren cada any mentre estan detingudes; es cremen cases i botigues; s’estima que hi ha uns 500.000 soldats de les forces de seguretat que estan ocupant actualment el Caixmir... Un dels sectors de la població que és especialment víctima de la repressió és el que té cultura, ja que és el sector més susceptible d’internacionalitzar el conflicte. Tot i que l’estat hindú ha denegat oficialment l’accés al Caixmir ocupat per l’Índia a les organitzacions pro drets humans i als mitjans de comunicació, els abusos per part de les forces armades índies estan ben documentats. Amnistia Internacional, Asia Watch i la Federació Internacional de Grups Pro Drets Humans (estat francès) han denunciat la pràctica de la tortura sistemàtica com a mètode per aixafar els moviments dissidents i centenars d’assassinats extrajudicials.

– A més a més de la resolució de l’ONU de l’any 1948, quin és el posicionament internacional davant d’aquest conflicte?
Tant la Gran Bretanya, com els Estats Units i la Unió Europea han emès comunicats en què es declaren a favor de l’autodeterminació del Caixmir, a favor d’una solució negociada al conflicte amb converses entre l’Índia i el Pakistan i han condemnat la violació sistemàtica dels drets humans a la zona. A la pràctica, però, el paper dels Estats Units és el de la no ingerència. Els Estats Units defensen un equilibri nuclear a la zona, ja que tant l’Índia com el Pakistan disposen d’armament nuclear.

– Quines repercussions té tota aquesta problemàtica en la població civil?
Els enfrontaments entre l’Índia i el Pakistan han comportat greus problemes econòmics per a la població, ja que els conflictes bèl·lics han reduït notablement l’afluència turística a la zona. La població pateix enormement les mancances econòmiques que provoca l’aïllament; no hi ha possibilitat que la població, que a més a més està fragmentada entre els dos estats, pugui disposar dels productes industrials.

C A I X M I R

DATES CLAU

Caixmir seguint la demanda pro referèndum.
–1957–
24 de gener El Consell de Seguretat de l’ONU rebutja la proposta d’integració del Caixmir a la Unió Índia perquè és contradictòria amb la resolució sobre el plebiscit.
–1965–
6 de setembre Segona guerra entre l’Índia i el Pakistan pel Caixmir.
–1966–
10 de gener Declaració de Tashkent. Es torna a les mateixes condicions de l’alto el foc del 1949, per no es resol la disputa sobre el Caixmir.
–1971–
3 de desembre. Tercera guerra entre l’Índia i el Pakistan.
–1972–
2 de juliol L’acord de Shimla reconeix la frontera marcada pel cessament de les hostilitats del 17 de desembre de 1971 com a línia de control (situació actual).
–1986–
S’imposa el govern presidencial (directe).
–1987–
S’abandona el govern presidencial. Formació d’un govern pro Índia després d’unes eleccions manipulades i fraudulentes.
–1990–
Gener. Aixecament popular contra l’ocupació índia. L’Índia torna a imposar el domini directe.

ELS CASALS PARLEN

ATENEU DE MASQUEFA

1. Al vostre Casal/Ateneu hi participen persones a títol individual i/o col·lectius?
L'Ateneu està gestionat per una entitat cultural fundada el febrer del 1988, el Col·lectiu d'Amics de Masquefa. La junta directiva d'aquesta entitat està formada per sis persones a títol individual, i no es preveu que hi figurin representants d'altres entitats o associacions. De fet, a Masquefa som l'únic grup, no passa com a altres municipis on conviuen okupes, independentistes, ecologistes...

2. Per què un Casal a la vostra localitat o barri?
Doncs perquè fan falta espais de trobada de totes les persones que ens movem en l'àmbit de l'esquerra independentista, per donar més força a les activitats que muntem i per obrir espais nous i trencar la marginalitat. A més a més, el cas de Masquefa és especial, perquè els espais més institucionals no funcionen o directament no n'hi ha. L'Ajuntament no segueix cap política juvenil, i per tant, el jovent de Masquefa o se'n va de festa fora del poble o es mor de fàstic. Per tot plegat, l'Ateneu omple dos espais diferents: el de l'esquerra independentista i un altre, diguem-ne, de més institucional, que ni l'Ajuntament ni altres entitats més tradicionals no omplen.

3. Quines funcions considereu que ha de tenir el vostre Casal?
Les funcions de l'Ateneu estan orientades principalment a la nostra realitat municipal, però buscant sempre una dimensió nacional, un punt de connexió entre l'àmbit local i el nacional. Principalment, són les tres següents:
- Punt de trobada i tertúlia del jovent de Masquefa.
- Punt d'informació i difusió d'activitats culturals, lúdiques i polítiques de la comarca i de tots els Països Catalans: Culturaviva, Rebrot, UCE, 25 d'Abril, 11 de Setembre, els partits de la selecció, accions contra l'abocador dels Hostalets...
- Sala de reunions d'entitats i col·lectius (locals, comarcals, nacionals...), d'exposicions, de xerrades, de festes...

4. Quins objectius?
L'objectiu general és consolidar un espai que ara no existeix a Masquefa: un espai crític amb la societat, inconformista, obert a tothom, no marginal, que sigui una eina útil per comprendre la societat on vivim i per transformar-la. I això no es pot fer només amb una òptica local, sinó que implica tenir uns referents nacionals, d'altres àmbits, que aportin idees, projectes, nous punts de vista...

5. Us considereu part d'algun espai polític (esquerra independentista, esquerra nacional, esquerra alternativa, altres...)?
Els membres de l'Ateneu Popular de Masquefa som d'esquerres i independentistes, entenent-ho com la mateixa cosa, ara com ara impossible de separar.

6. Com analitzeu el vostre espai polític a nivell local? I nacional?
La gent de l'Ateneu forma part d'una candidatura que va treure un regidor sobre onze a les passades eleccions municipals, els Independents per Masquefa (IPM). Per aquelles coses que passen, ens vam presentar sota el paraigua d'Iniciativa per Catalunya, i a més vam tenir el suport d'Esquerra Republicana. Per tant, és un experiment ben singular de cara a l'electorat: una candidatura independent (ningú té carnet) amb el recolzament d'IC i ERC.
Pel que fa a l'àmbit nacional, participem en les reunions de l'AMEI, que és l'espai on ens trobem realment còmodes.

7. Quin tipus d'activitats feu?
Des que vam inaugurar el local, al març, hem fet concertets amb grups de la comarca, sopars, dues festes tecno amb dj de Masquefa, la presentació de Poble Insurgent, un autocar a València pel 25 d'Abril, una xerrada i una exposició sobre Chiapas, projeccions de vídeos (American History X i Trainspotting), una xerrada i un taller de pancartes contra l'abocador dels Hostalets...

8. Participeu amb altres col·lectius (polítics, sindicals, veïnals...) a la vostra localitat o barri? Quins?
L'Ateneu està obert a gairebé totes les associacions del poble. Aquesta col·laboració és una eina fonamental per incidir en la vida social del municipi i evitar caure en la marginalitat, que és el que voldrien les "forces vives" locals. Tot i això, des que es va inaugurar l'Ateneu arrossega la fama de "radical",

ELS CASALS PARLEN

ATENEU DE MASQUEFA

amb tota la mala llet amb què fan servir aquest terme els convergents i els sociates.

9. I pel que fa a l'àmbit nacional?
Bé, formem part des del primer dia de la Coordinadora de Casals, hem fet alguna cosa conjunta amb Endavant (Anoia i Penedès), tenim contactes amb Maulets, hem participat en reunions del procés de Vinaròs, hem col·laborat amb Acció Cultural del País Valencià pel 25 d'Abril... En fi, ens movem.

10. Creieu necessari un treball unitari d'àmbit nacional? Per què? Si és que sí, com creieu que s'ha de treballar?
Evidentment, sí. Tot i que nosaltres treballem sobretot l'àmbit de Masquefa, les activitats nacionals han sigut imprescindibles per a la nostra formació política i, també, per carregar piles. Si no fos perquè coneixíem les mogudes que es feien a Manresa, Igualada, Capellades, Riudebitlles, Vilafranca, Valls, Torredembarra..., segurament ni ens hauríem plantejat d'obrir l'Ateneu. L'intercanvi d'experiències entre els diferents projectes locals és bàsic, i aquest intercanvi es pot fer un per un, però sobretot s'ha de fer en les grans activitats de caire nacional, des de l'Onze fins al Rebrot. A més a més, també hi ha d'haver un model general de país, alguna cosa més que una suma de projectes locals. Que com s'ha de fer? Això ja és més complicat de dir. Suposem que parlant-ne molt.

11. Com valoreu el projecte de Coordinadora de Casals que s'acaba d'engegar?
Cent per cent positiu.

12. Com hauria de ser aquesta coordinació? Informativa? de coordinació d'activitats? política? Hauria d'anar més enllà?
Vist des de Masquefa, que acabem d'engegar, potser en un primer moment la Coordinadora hauria de servir per consolidar els casals. S'hauria d'estructurar per atendre les necessitats dels casals i ajudar a cobrir les mancances que tinguin, i també per fomentar i facilitar que se'n creïn de nous. Una vegada tinguem una xarxa de casals forta, ben organitzada, que abasti tot el territori, ja es veurà cap on pot tirar la Coordinadora. No ens hem de posar límits.

3.000 persones es manifesten a Vic per demanar: Prou imposició de l'espanyol i del francès

Davant les agressions espanyola i francesa envers la nostra llengua, el poble català va respondre el 30 de juny passat a Vic. Sota el lema Prou imposició de l'espanyol i del francès, més de 3.000 persones van recórrer la capital d'Osona per protestar, entre altres atacs, en contra de les provocadores manifestacions d'en Juan Carlos i de la Pilar del Castillo, en què s'atrevien a negar la imposició del castellà, i afegien encara que havia estat una "lengua de consenso". D'altra banda, convocar la manifestació a Vic tenia un valor afegit: respondre a l'intent d'homogeneïtzació cultural de Luis del Olmo, que va comprar Ràdio Vic i en va espanyolitzar posteriorment la programació.

Els parlaments d'un membre dels casals Jaume I de la Franja, d'una representant de la Federació d'Entitats Catalanes de la Catalunya Nord, d'un portaveu de la Plataforma Ràdio Vic en Català i d'una responsable de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) van posar punt final a aquesta jornada reivindicativa.

SINDICALISME, CONSTRUCCIÓ SOCIAL I NACIONAL

No cal ser un llicenciat en Història Contemporània per afirmar que, sense cap mena de dubte, el model d'autoorganització popular més reeixit al nostre país ha estat el sindicalisme. Inicialment, com a resposta a les condicions de sobreexplotació patides durant el període d'expansió industrial, que comportà la consolidació de la burgesia autòctona com a agent econòmic capitalista i, per tant, antagònic al proletariat català. Posteriorment, durant el procés revolucionari de la dècada dels anys 30 del segle passat, el sindicalisme, concretament l'anarcosindicalisme, es va constituir com a element aglutinador de forces. Assumint el rol de director d'aquest procés, el sindicalisme excedeix les seves atribucions estrictes per erigir-se en agent polític de primer ordre en l'estructuració d'un model social veritablement revolucionari, amb capacitat de resposta a les demandes populars d'autodefensa davant l'avanç del feixisme i duent a terme una socialització dels mitjans de producció, inèdita fins llavors al nostre país.

Amb la derrota a la guerra dels tres anys i la repressió que comportà, aquest agent dinàmic i avantguardista es desdibuixà fins a la total desaparició com a element aglutinador dels interessos de la classe treballadora a causa de l'extermini físic i l'empresonament dels quadres i militants sindicals o —per als/les més afortunades— per l'exili, que en molts casos suposà per a aquesta avantguarda obrera el comiat definitiu del nostre país.

Curiosament, és la mateixa dictadura feixista la que torna a desenvolupar un model de sindicat per acontentar els sectors falangistes i la que, mitjançant el sindicalisme vertical, introdueix un seguit de mesures garantistes que permeten a la classe treballadora assolir els mínims de subsistència dins de la terrible situació d'explotació i misèria generalitzada que comporta el règim totalitari imposat i la postguerra. Aquest model garantista serà desenvolupat durant la segona restauració borbònica, esdevinguda arran de la mort del dictador, que dibuixarà l'actual mapa sindical a casa nostra, situació en què sembla que encara podem veure Adolfo Suárez fent promeses televisives, si ens atenem a la correlació de forces de les centrals "majoritàries" espanyoles.

La pràctica de l'acció sindical —més ben dit la manca d'aquesta acció— duta a terme per aquestes centrals sindicals espanyolistes burocratitzades (UGT, CCOO...) ha comportat, en primer terme, la consolidació d'un model sindical que ens recorda més una agència de multipropietat o una gestoria que no pas una organització defensora dels drets dels i les treballadores. Les prebendes, els escàndols generats per la corrupció en la gestió social dels fons per a l'habitatge o la fraternitat que demostren amb la patronal ha allunyat la majoria de la població dels sindicats. Fins al punt que al nostre país l'apreciació popular dels sindicats ocupa el penúltim lloc, darrere l'exèrcit espanyol i els jutges espanyols!

Vet aquí el punt on el sindicalisme nacional català, desproveït de lligams amb la metròpoli, ha de dir-hi la seva i ser agent actiu en el procés de construcció nacional i social dels PPCC: les centrals majoritàries de l'estat són, òbviament, espanyoles i centralistes, d'un jacobinisme furibund en l'àmbit econòmic que no dubta a disfressar-se amb la quadribarrada quan s'escau; o fins i tot arribar al súmmum del cinisme i adornar-se amb una estelada mitjançant el que els anglosaxons defineixen com a quiet riot, és a dir, un avalot silenciós, que, com tothom sap, per silenciós no té gens d'Avalot i sí de ramat de xais de mirada estúpida que marxen en ordre darrere de qui els durà de dret a l'escorxador.

Davant d'aquesta realitat, tan sols la consolidació del sindicalisme català, nacional i de classe pot conjugar la lluita pels drets de la classe treballadora catalana amb la definició d'un àmbit de sobirania econòmica i social, el Marc Català de Relacions Laborals (MCRL), que dibuixi un escenari dins del qual sigui possible la culminació del procés sobiranista que ens meni cap a la independència i l'establiment d'un model social sense classes. Un model social on la classe treballadora esdevingui gestora dels mitjans de producció, del procés de producció i de la redistribució de la riquesa que se'n derivi.

Per al Moviment Obrer Català és imprescindible dotar-se de totes les eines que ens permetin afrontar amb garanties el nostre procés de construcció social i nacional, superar els marcs impositius que perfilen els estats espanyol i francès i bastir des de l'horitzontalitat i l'exercici de la radicalitat democràtica un espai on s'asseguri la millora de les condicions de treball, de vida i l'absoluta llibertat de les persones. D'aquestes eines, la principal és la consolidació de l'MCRL, pel que representa com a expressió material de sobirania (al meu entendre, una de les mancances de l'independentisme ha estat ser esgotadorament metafísics i deixar de banda una lectura materialista del nostre procés d'emancipació social i nacional). Amb la consolidació de marcs de relacions laborals propis per a totes les regions de la nostra nació, podríem definir la nostra territorialitat mitjançant una estructura econòmica i de flux de relacions comercials i humanes que dibuixaria una drecera per defugir les limitacions que comporta l'article 145 de la constitució espanyola.

Un cop establert aquest MCRL, ja a nivell de Països Catalans, gestionant els nostres recursos, planificant des de casa les inversions, la construcció d'infraestructures que permetin una bona vertebració del territori (ara depenem de l'estructura radial espanyola, qui paga mana, ja se sap...) i redistribuint la riquesa solidàriament, podríem encarar amb més garanties d'èxit la fase de definició jurídica i política que permetria a aquest país esdevenir una entitat nacionalment no sotmesa a dictats aliens.

És per això que cal considerar el sindicalisme com a eina de primer ordre en el procés de construcció nacional i social del nostre país. Tenint en compte que el sindicat està al servei de la classe treballadora, el sindicat català, nacional i de classe no pot escatimar esforços per fer del moviment obrer català l'avantguarda en el bastiment de la nova estructura social, nacional i política que desitgem des de l'esquerra independentista.

Per acabar, vull recordar que la cultura popular assegura que els i les àvies són especialment savis per tot el bagatge vital que els i les acompanya. Qui som nosaltres per contradir uns avis i àvies que, mitjançant el sindicalisme, van fer la revolució? En cas de fer-ho, potser seríem tan estúpids com els xais que esperem que un avalot de porcs els deslliuri de l'escorxador.

Antoni Alarcon

Converses (in)versemblants
UN FEIXISTA AMOÏNAT

MILOSEVIC: Digui...
AZNAR: Què tal Slobodan? Sóc el José Mari. Com et tracten els del TPI? Aguanta, nano, que te'n sortiràs. Ja saps que encara que no ho digui públicament jo, i tot el meu govern, et donem suport.
MILOSEVIC: Hvala, xato. Encara queden amics. Aquesta colla d'impostors no podran amb mi. Un serbi mai és rendeix. Portem sang guerrera a les venes, com vosaltres, els espanyols.
AZNAR: Clavats, clavats. Llàstima que últimament heu perdut totes les guerres. Però no en teniu culpa. Ja sé que existeix una conjura judeomaçònica en contra vostra.
MILOSEVIC: Tu no cantis gaire, que si no arriba a ser per la guerra del 36, i gràcies a Hitler i Mussolini, no us hauríeu menjat un torrat. Recorda: Filipines, Cuba, el Marroc,...
AZNAR: Ha, ha (riure de conill), Slobo, Slobo, tu sempre tan ocurrent. Bé anem per feina. Et voldria fer una consulta sobre un assumpte que em té amoïnat.
MILOSEVIC: Digues, digues, que per a això són els amics.
AZNAR: D'aquí a quatre dies aquests collons de bascos votaran a favor de la independència. Vull saber com ho he de fer per evitar el desmembrament de la pàtria, perquè tot seguit vindran els catalans, i això sí que no. Digue'm què vas fer tu, i vistos els resultats, jo faré tot el contrari, a veure si hi ha sort.
MILOSEVIC: Deixa't de conya. Has d'impedir com sigui el referèndum d'autodeterminació, si no, després no hi haurà res a fer. Si convé parles amb el rei i traieu els tancs al carrer. Fes-ho així o la cagaràs. Paraula de criminal de guerra.
AZNAR: Bé doncs, gràcies. Encara que hi ha una cosa que em preocupa. Què fem si l'exèrcit no obeeix? Pensa que estem a la UE.
MILOSEVIC: Molt senzill, sortiu de la UE.

Frank Kin Un

LA SOLUCIÓ DE L'IL·LÚS

La democràcia sols
funciona sense trampes
en els pobles on abans
de votar-la i engegar-la
ja l'exercien, de fer,
per costum i per criança.
I per això no reïx
a l'Espanya retardada,
on encara lleven fruit
caciquismes, tupinades,
capellanies i feus,
rebrots d'antigues usances.
¿Com pot Catalunya entrar
en la mateixa fornada
si ella, només per raons
—val a dir-ho— geogràfiques
supera cívicament
el míser estat d'Espanya?
Que ens deixin, doncs, anar sols
i podrem, amb el temps i palla,
ensenyar-los com se fa
una vera democràcia.

Llavors, i només llavors,
encetarem el diàleg
per arribar a ser germans
però cadascun a casa!